

Ἡ λαμπάδα πού δέν ἀναβε

Ζοῦσε κάποτε σ' ἓνα φημισμένο κηροπωλεῖο μιά ὑπέροχη λαμπάδα. Ἦταν ζωγραφισμένη μέ τά χρώματα τοῦ οὐράνιου τόξου. Εἶχε κολλημένα πάνω της ἀστραφτερά διαμαντάκια, πού ὅταν τά φώτιζε ὁ ἥλιος ἐβγαζαν μελωδικές φωνούλες.

Ἡ λαμπάδα τῆς ἱστορίας μας ἦταν τοποθετημένη στό πῶ κεντρικό σημεῖο τοῦ καταστήματος, γιά νά τραβᾶει τά βλέμματα τῶν πελατῶν. Γύρω της ὑπῆρχαν ἓνα σωρό ἄλλες λαμπάδες, ἀλλά καμία δέν τήν ξεπερνοῦσε σέ ὁμορφιά καί λάμψη, γι' αὐτό καί ὅλες τήν κοίταζαν μέ θαυμασμό.

Κάποιο πρωινό ὅμως, τήν ὥρα πού ὁ κηροπώλης ἀπλωσε τό χέρι του στό ράφι, ἔσπρωξε κατα λάθος ἓνα μικρό λευκό κεράκι πού κρεμόταν δίπλα στή λαμπάδα μας κι ἐκεῖνο, χωρίς νά τό θέλει, ἔδωσε μιά σκουνητιά στήν πανέμορφη λαμπάδα.

– Εἶσαι ἀνόητο καί κακομαθημένο! Ἦναι! Κοίτα τί μοῦ ἔκανες!!! Μοῦ χάλασες τά χρώματα!!! Ὅριστε, ξέβαφε τό λουλούδι μου πάνω

σου!!! φώναξε ἐκνευρισμένη ἡ λαμπάδα κι ἔδειξε τό σημάδι ἀπό τό κέρινο λουλούδι της, πού ἔμεινε πάνω στό μικρό κεράκι.

– Συγγνώμη, δέν τό ἤθελα, ἀπολογήθηκε ντροπαλά τό λευκό κεράκι. Ἐξάλλου ἐσύ ἔχεις τόσα ἄλλα ὁμορφα στολίδια!

– Τά «συγγνώμη» νά τά κρατήσεις γιά τόν ἑαυτό σου!

– Μάσα...φιθύρισε τό κεράκι, εἶναι τόσο δά μικρό τό σημάδι...

– Εἶσαι μέ τά καλά σου; ἔμπηξε τίς φωνές ἡ λαμπάδα. Ξέρεις τί μοῦ ἔκανες; Πρόσβαλες τήν ἀξιοπρέπειά μου, χάλασες τήν ὁμορφιά μου. Χώρια πού τώρα θά πέσει καί ἡ τιμή μου!

– Σοῦ εἶπα, καλή μου λαμπάδα, τό ἔκανα κατά λάθος, ξαναμίλησε τό κεράκι, συγχώρησέ με.

– Ἄκου νά συγχωρήσω! Σοῦ κάνουν πρῶτα τή ζημιά κι ὕστερα ζητοῦν συγγνώμη! Ὅχι δέν πρόκειται νά συγχωρήσω κανέναν.

Πράγματι ἡ περήφανη λαμπάδα τίναξε πίσω τό χρωματιστό φυτίλι της κι ἀποφάσισε νά μήν ξαναμιλήσει στό λευκό κεράκι. Δέν μπορούσε οὔτε νά τό βλέπει. Γι' αὐτό καί πολύ εὐχαριστήθηκε, ὅταν σέ λίγες μέρες ὁ κηροπώλης τύλιξε τό κεράκι μαζί μέ ἄλλα, γιά κάποιον πελάτη.

– Οὐφ, ἐπιτέλους! Ἀπαλλάχτηκα! ἔλεγε ἡ λαμπάδα.

Οἱ μέρες περνοῦσαν. Ἐφθασαν οἱ διακοπές τοῦ Πάσχα. Σέ τρεῖς μέρες θά γιόρταζαν Ἀνάσταση. Στό κηροπωλεῖο τά κεράκια εἶχαν πανηγύρι. Μά περισσότερο ἀπ' ὅλα οἱ λαμπάδες. Καί πῶ πολύ ἀπ' ὅλες ἡ λαμπάδα μας.

– Πότε ἐπιτέλους θά μέ ἀγοράσουν; μονολογοῦσε γεμάτη λαχτάρα. Θέλω κι ἐγώ νά πάω στήν Ἀνάσταση καί νά πάρω Ἄγιο Φῶς! Ἄχ πότε; Πότε;

Κι ὅλο τέντωνε τά πολύχρωμα λουλούδια της κι ὅλο γύριζε πρὸς τό φῶς τά διαμαντάκια της κι ἐκεῖνα τραγουδοῦσαν.

Ἦσπον ἦρθε ἡ ὥρα.

– Μαμά, αὐτή τή λαμπάδα νά πάρουμε γιά τή Νίκη. Θά χαρεῖ πολύ! Ἀκούστηκε μιά παιδική φωνή μέσα στό κηροπωλεῖο.

– Κοίταξε τί ὁμορφή πού εἶναι! εἶπε τό παιδί καί τήν ἔπια-

σε στά χέρια του. Ἡ Νίκη, πού εἶναι τόσο φτωχή, σίγουρα δέν θά ἔχει δεῖ ποτέ της τέτοια πανέμορφη λαμπάδα. Αὐτήν νά πάρουμε, μαμά, καί νά τήν ονομάσουμε λαμπάδα τῆς ἀγάπης!

– Μμμ, λαμπάδα τῆς ἀγάπης; Ξαφνιάστηκε ἡ λαμπάδα μας καί λίγο σάν νά ξεροκατάπτε στόν κέρινο λαϊμό της.

Πράγματι σέ λίγες μέρες ἡ μικρή Νικούλα κρατοῦσε στά ἀδύνατα χεράκια της τήν πανέμορφη λαμπάδα. Τήν καμάρωνε, τήν γύριζε στό φῶς γιά νά ἀκούσει τά μελωδικά διαμαντάκια της. Σίγουρα τό βράδυ στήν Ἀνάσταση θά εἶναι θαῦμα, ἡ πιό λαμπερή!

Ἐπιτέλους ἦρθε τό βράδυ. Μεσάνυχτα. Ὅλοι μέσα στήν Ἐκκλησία μέ σβηστά τά φῶτα περιμεναν τό Ἅγιο Φῶς. Περίμενε καί ἡ Νίκη.

Καί νά σέ λίγο... πλημμύρισε παντοῦ τό Φῶς. Ἄπλωσε τήν πανέμορφη λαμπάδα της. Ὅμως, τί παραξένο! ἡ φανταχτερή λαμπάδα δέν ἀναβε. Λυπήθηκε ἡ Νίκη. Ἐξυσε λίγο τό φυτίλι κι ἄπλωσε τή λαμπάδα ξανά. Καί πάλι ὅμως δέν ἀναβε! Μέ τίποτα δέν ῥχόταν τό Ἅγιο Φῶς πάνω της. Στενοχωρημένη ἡ Νίκη ἔτρεξε στίς φίλες της.

– Ἡ πανέμορφη λαμπάδα μου δέν ἀνάβει, εἶπε κι ἔβαλε τά κλάματα.

Οἱ φίλες της ἔκαναν πολλές προσπάθειες, ἀλλά μάταια. Ἡ Νίκη ἔκλαιγε. Ὁ κόσμος κοιτοῦσε παραξευεμένους.

Τότε... ἄπλωσε τό χέρι του ἕνας ἄγνωστος. Κρατοῦσε ἕνα μικρό, λεπτούτσικο, φθινό κεράκι. Ἦταν κάτασπρο καί λίγο λερωμένο στό κάτω μέρος του. Εἶχε λεκέδες ἀπό κάποιο χρῶμα. Ὅμως τό κεράκι ἔλαμπε. Εἶχε πάρει τό Ἅγιο Φῶς κι ἦταν τόσο μά τόσο φωτεινό!

– Ἐλα νά σοῦ ἀνάψω ἐγώ τή λαμπάδα, εἶπε ὁ ἄγνωστος καί πλησίασε τό κεράκι του στή φανταχτερή λαμπάδα.

– Ἰιιι!!! φρίκη ἔπιασε τή λαμπάδα, ὅταν ἀνα-

γνώρισε τό κεράκι. Ποτέ! Ποτέ! Δέν πρόκειται νά πάρω ἀπό τό φῶς σου ποτέ!!! μουρμούρισε θυμωμένη καί κοίταξε τό σημάδι ἀπό τό λουλούδι της πάνω του.

– ὦ, πανέμορφη λαμπάδα! εἶπε γεμάτο χαρά τό λευκό κεράκι. Πόσο χαίρομαι πού σέ ξαναβλέπω. Μά, γιατί δέν ἔχεις ἀκόμη Ἅγιο Φῶς; Ἄν ἀνάψεις τό φυτίλι σου, θά εἶσαι ἡ ὠραιότερη λαμπάδα τοῦ κόσμου! Ἐλα νά σοῦ δώσω λίγο ἀπό τό Φῶς.

– Ἐγώ ἀπό σένα! Ποτέ! εἶπε ἀκατάδεχτα ἡ λαμπάδα καί γύρισε τό φυτίλι της ἀπό τήν ἄλλη μεριά.

Τή συζήτηση αὐτή κανένας δέν τή ἀκούσε.

Ὡστόσο ἡ Νίκη, πού κρατοῦσε τόση ὥρα σβηστή τή λαμπάδα της, ἔκλαιγε πιά μέ λυγμούς. Τότε τό κεράκι ἄπλωσε τή φωτίτσα του καί ψιθύρισε γλυκά:

– Πανέμορφη λαμπάδα, πρέπει νά ξέρεις ὅτι μόνο ἂν δώσεις τή συγγνώμη μέ τήν καρδιά σου, θά πάρεις Ἅγιο Φῶς. Μόνο ἂν γίνεις λαμπάδα τῆς ἀγάπης, θά δώσεις χαρά στό μικρό παιδί, πού σέ κρατάει.

– Λαμπάδα τῆς ἀγάπης...! μονολόγησε ἡ πολύχρωμη σβηστή λαμπάδα. Καί θυμήθηκε τήν ὥρα πού τήν ἀγόραζαν ἀπό τό κατάστημα.

Πῶ-πῶ! Πόσο σκληρή ἔγινε ἡ κέρινη καρδιά της! Σαστισμένη κοίταξε μιά τή Νίκη, πού ἔκλαιγε, καί μιά τό λευκό κεράκι, πού ἔλαμπε μέ τό Ἅγιο Φῶς. Τά διαμαντάκια της γέμισαν δάκρυα.

– Συγγνώμη..., ψιθύρισε μετανιωμένη.

Καί τότε ξαφνικά μιά λάμψη τήν τύλιξε! Ἦταν τό Ἅγιο Φῶς. Τό Φῶς τῆς Ἀνάστασης. Τό φῶς τῆς συγγνώμης. Τό Φῶς τῆς Ἀγάπης!

Σ. Ν. Φ.